

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XIV. ročník
číslo 2/2016

Panna Mária Lurdská, uzdravenie chorých,
oroduj za nás.

Širime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Kajajte sa a verte evanjeliu!

strana 3

Zamyslenie

Tri myšlienky na pôst

strana 4-5

Týka sa nás

Pôst

strana 5

Spomíname si

Spomienka na kňaza, saleziána, trpiteľa za vieru Antona Srhoľca

strana 6-7

Týka sa nás

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

strana 8-9

Cirkevná základná škola Jána Krstiteľa

strana 10-11

Zaujalo nás

11.2. - Panna Mária

Lurdská

strana 11-12

Farská kronika

od 10.12.2015 do 25.1.2016

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatosťou krstu začlenili:

Mária Rihariová
Anežka Hubáľková
Ondřej Hubálek
Mia Diener
Aleš Hunka
Scarlet Hunková
Denisa Hunková

Pod'akovanie

Srdečne ďakujeme všetkým darcom, ktorí v priebehu uplynulého roka, ale už aj v tomto roku prispievali na zakúpenie kvetov na výzdobu nášho Božieho chrámu, ale i tým, ktorí prinášajú kvety do nášho kostola. Nech im obetované finančné prostriedky nikdy nechýbajú a nech ich Pán odmení za ich štedrosť!

S nádejou na večný život sme odprevalili:

Michal Pihík, novorodenec
Jozef Debreceni, 81 r.
Mária Jakubčíková, 88 r.
Anna Kamiačová, 94 r.
Mgr. Július Gális, 79 r.
Antónia Májiková, 88 r.
Eva Rossbreyová, 80 r.
Ján Ďuriš, 86 r.
Miroslav Ivančík, 70 r.
Ján Križma, 59 r.
Marián Dado, 58 r.
Jozef Beliansky, 64 r.
Michal Drábek, 81 r.
Fridolína Klenovičová, 73 r.
Mária Bridová, 65 r.
Svd'akou kvetinárky.

Popolcová streda - Začiatok 40-dňového pôstu

Na Popolcovú stredu je prísny pôst a zdržovanie sa od mäsitého pokrmu (v tento deň sa nenahradzuje zdržovanie sa mäsitého pokrmu iným skutkom kajúcnosti). Zákon zdržovať sa mäsitého pokrmu viaže tých, ktorí dovŕšili 14. rok života a zaväzuje všetkých plnoletých až do 60. roku života. Aj tí, ktorí pre maloletosť nie sú viazaní, majú byť vychovávaní k pravému zmyslu pokánia. V dňoch pokánia sa majú veriaci zvláštnym spôsobom venovať modlitbe, konať skutky nábožnosti a dobročinnnej lásky, majú sa zapierať vernejším plnením svojich povinností a najmä zachovávaním pôstu a zdržovania sa mäsa. Pri sv. omši budeme prijímať kríž z popola na znak pokánia a rozhodnutia meniť svoje zmýšľanie podľa Kristovho zmýšľania.

Liturgický kalendár

2.2. - Obetovanie Pána (Hromnice)
7.2. - 5. nedeľa v cezročnom období
10.2. - Popolcová streda
14.2. - 1. pôstna nedeľa
21.2. - 2. pôstna nedeľa
28.2. - 3. pôstna nedeľa

Kajajte sa a verte evanjeliu!

Milí čitatelia,
ako sa približuje začiatok pôstneho obdobia, mnohí si vo svojom vnútri položia otázku: „Čo by som mal vo svojom živote zmeniť? Ako sa viac priblížiť k Bohu? Čo robiť, aby som svoje životné cesty priblížil k tým Božím?“

Veľký pôst má v tradícii Cirkvi svoje miesto ako privilegovaný čas na prehĺbenie života viery, odvrátenie sa od zla a hriechu a rast v čnostiach. Ako to budeme počuť na Popolcovú stredú: „Kajajte sa a verte evanjeliu.“ Čo to konkrétne znamená? Na to každý osobne budeme hľadať odpoveď počas 40 dní. Cirkev nám ponúka overené prostriedky: pôst, modlitbu a almužnu. Nebojme sa vykročiť, aj keď sa nám to bude zdať ťažké. Vstúpme s Kristom na púšť osobných zápasov o vytrvalosť a vernosť v predsavzatiach, otvorme mu svoje srdce v modlitbe a počúvaní Božieho slova a spoznajme ho v druhých pri konaní dobra. Tak objavíme milosrdenstvo a lásku Otca, o ktorom viac uvažujeme práve počas tohto svätého roka.

Možno sa pýtame: Prečo sa postiť? Je to skutočne účinné? Zažívame situáciu, keď sa aj v Cirkvi upúšťa od dávnych prostriedkov. Všetko sa akosi zľahčuje. Určite to nie je správny postup. Nieкто možno povie: Je to dobré pre zdravie, veď mnohí sa usilujú držať nejakú diétu. Koľkých vecí sa zriekajú, len aby niečo dosiahli - zníženie hmotnosti, krajšiu postavu, duševnú pohodu, úspech... Kresťanský pôst má však hlbší rozmer, lebo nás privádza k Bohu ako cieľu každého nášho úsilia. Pôst, modlitba a almužna sú len prostriedky, ako sa stretnúť a prijať zmŕtvychvstalého Krista na Veľkú noc.

Pôst je naozaj časom milosti. Časom, keď je nám Božie srdce viac naklonené. Práve v dobe pôstu nám Boh bude dávať viac príležitostí rásť v čnostiach. Rozvinúť v sebe lásku k Bohu a blížnemu, povstať z hriechov, nad ktorými sa nám nedarí zvíťaziť, posilniť sa a vytrvať vo viere. Preto sa nám bude zdať ten čas niekedy ťažký. Ale vytrvajte až do konca vo vernosti posilnení Božím slovom „Hľa, všetko robím nové.“ Nezačnime nejakými veľkými predsavzatiami, ktoré sa nám len ťažko podarí naplniť. Začnime niečím malým, v čom dokážeme vytrvať. O čom bude vedieť len Boh a my. „Lebo On vidí

aj v skrytosti.“ Majme odvahu postaviť svoj život do Božieho svetla a nechať ho preniknúť Božím Duchom, ktorý nás uvádza do plnej pravdy o Bohu a o nás samých. V tomto čase budeme viac rozjímať o utrpení Krista. Nech každá krížová cesta, ktorú prejdeme spolu s ním, v nás vyvolá odozvu lásky a rozhodnej odpovede, vo všetkom sa pripodobniť Kristovi, ktorý je našou cestou, pravdou i životom.

Prajem vám, aby svätý čas pôstu posvätil váš život, umožnil vám viac spoznať Krista a pripravil vás na prežívanie veľkonočného tajomstva. Aby ste do tohto obdobia vstúpili s radosťou a veľkou dôverou v Boha, veď radosť z Pána je vaša sila.

Jozef Mikula, kaplán

Tri myšlienky na pôst

Občerstviť sa pôstom, obohatiť sa almužnou a očistiť sa modlitbou. Takto sa díva na skutky pokánia sv. Augustín.

Občerstvenie pôstom

„V tieto dni pôstne neobťažujte svoje svedomie hodovaním a opilstvom, ale postite sa. A vy, ktorí sa postíte aj počas celého roka, v tomto pôstnom čase navštívte dávku toho, čo už je pre vás samozrejmé.“ Augustínovo povzbudzovanie sa nekončí tu. Biskup z Hippo verí v pôstny projekt, či plán kresťana, ktorý by mal sršať pokáním. Dodáva tieto slová: „Predovšetkým, bratia a sestry, postite sa od hádok a škriepok.“

„Veď Pán karhá pôst človeka, ktorý je hnevlivý, chce pôst milosrdného človeka, pretože pôst bez milosrdenstva neosoží tomu, kto sa postí.“ Chůtky tela ochudobňujú nášho ducha. Pôst sa pre nás stáva cestou k tomu, aby sme pocítovali hlad a smäd po Múdrosti a Pravde. Je to hlad po Božom Slove, ktoré požehnáva náš pôstny čas. Ak tento hlad nie je nasýtený prostredníctvom hojného počúvania, neustáleho čítania a meditačného „prežúvania“ Písem, kresťan príde k Veľkej noci oslabený duchovným odriekaním. To by bolo skutočne nebezpečné. Keď sa postíme telesne, chceme a túžime mať hlad po Slove, ktoré nás živí v hĺbke srdca. Ak tento hlad nebude nasýtený, tak náš telesný pôst neslúžil na nič. Bol len obyčajným sterilným zriekaním sa niečoho, čo by inak bolo dovolené. Aj nám teda Augustín opakuje svoje jasné povzbudenie, ktoré nepotrebuje komentár: „Božie Slovo (...) nech živí vaše srdce počas pôstu tela. Tak sa váš vnútorný človek posilní a občerství svojím pokrmom a bude môcť podporovať telo v odriekaní.“

Obohatení almužnou

„Peniaze, ktoré pôstom ušetríte, pridajte do almužien, ktoré už dávate.“ Augustín nás pozýva vystupovať po schodíkoch pokánia pôstneho času. K pôstu sa pridáva almužna, ktorá z pôstu prirodzene vyplýva. Pôstom ušetríme nejakú sumu peňazí, lebo sa snažíme jesť a piť striedmejšie, nemáme výdavky na zábavu a

alkohol, veľké nákupy taktiež zostanú na iné dni v roku. Z ušetrených peňazí môžeme pomôcť chudobným a organizáciám, reholiam či farnostiam a kostolom, ktoré pomoc poskytujú a aj potrebujú. Slovo almužna sa nám zdá dosť vzdialené. Pováčšine ju považujeme za príležitostné gesto, ktorým sa my uspokojíme a človek s vystretou rukou nás už neotravuje. Alebo často myslíme na almužnu ako na pár drobných, ktoré vhodíme do košíka pri zbierkach v kostole. Gesto sa stáva mechanickým, zostáva rutinou ako svätá omša v kostole a vzdaluje sa od srdca. Urobíme ho často bez premýšľania, ktoré by mu dalo zmysel. Cirkevní otcovia boli veľkí kazatelia almužny, ktorú chápali v oveľa širšom zmysle. Samotná almužna pre nich bola usporiadaním darov, ktoré pochádzajú od Boha, a teda imperatívom pre rozdelenie sa a pre spravodlivé rozdelenie dohier. Mizéria je fackou Božej štedrosti. Almužna má za úlohu nastoliť rovnováhu v tvoriteľskom poriadku a stať sa víťazstvom nad chamtivosťou. „Aby naše modlitby mohli ľahšie dôjsť až k Bohu, musíme k nim pridať spolu s almužnami a pôstami aj krídla zbožnosti.“ Pre Augustína dávať almužnu znamená modliť sa. Ruky, ktoré dávajú almužnu, robia efektívnu modlitbu a predovšetkým modlitbu, v ktorej prosíme u Boha o odpustenie.

Očistenie modlitbou

Vrcholom pôstnych skutkov je modlitba. Augustín robí z modlitby centrálu, kde sa spájajú pôst a almužna. Tie posledné sú totiž krídla modlitby, ktorými prideme priamo k Bohu. Pôst modlitbu drží a samotná zdržanlivosť má za cieľ hlbšie spojenie sa s Bohom a vrúcnejšiu modlitbu. Pôstny program Augustína je predovšetkým teologický. Aký zmysel by malo pociťovať potrebu obrátenia bez toho, aby sme sa dali na cestu návratu k Bohu, bez toho, aby sme hľadali viac príležitostí stretnúť sa s ním? Takýmto spôsobom skutky pokánia prestanú byť našou snahou upraviť svoj život podľa nejakých zákonov a stanú sa skôr rozpoznaním svojho hriechu v chvále toho, ktorý prišiel spasiť ľudstvo. Z niektorých povzbudení Augustína

môžeme využiť veľmi dôležitú syntézu: pôst, almužna, odpustenie, zdržanlivosť sú ľudskými prostriedkami na to, aby sme vytvorili priestor pre Boha a pre bratov a sestry. To vlastne znamená žiť odpoveď na veľkonočnú Božiu lásku prostredníctvom služby bližnému a modlitby. Potom sa tento priestor stane niečím oveľa širším, dokonca sa ide až zaň. Nie je to len

vyslovovať modlitby a nájsť si na ne čas, hoci aj to je v našom životnom tempe v mestách veľká vec! Hovoríme o dimenzii nášho života, našej existencie, ktorá spozná v chvále, ďakovaní, prosbe a adorácii vlastnú závislosť od milosrdného a spravodlivého Otca.

Juraj Pigula, augustinián
zdroj: www.zasvatenyzivot.sk

Pôst

(krátka príručka na pôstne obdobie)

Pôst je nutnosť vyváženej kompenzácie, lebo nie je možné odopierať si a zároveň si nedopriať!

Posti sa od

- posudzovania iných
- vyzdvihovania a poukazovania na odlišnosti
- myšlienok na svoje choroby a trápenia
- slov, ktoré očierňujú, špinia a zraňujú
- hryzavej nespokojnosti
- hnevu
- pesimizmu
- prílišných a zbytočných starostí
- sťažovania si
- negativity
- byť pod ustavičným tlakom
- zatrpknutosti
- nepriateľstva
- zahľadnosti do seba
- osobných strachov
- zdeptanosti a beznádeje
- toho, čo vedie k depresii
- letargie a otupenosti
- neprajnosti a podozrievavosti
- myšlienok, ktoré oslabujú
- zotrúvania v tieňoch bolesti
- planých ohovárok
- problémov, v ktorých sa utápaš

Dopraj si

- vidieť a tešiť sa z prítomnosti Krista v nich
- tešiť sa z jednoty života
- potešenie z liečivej sily plynúcej z Boha
- myšlienky a slová, ktoré očisťujú
- vďačnosť
- trpezlivosť
- optimizmus
- dôveru v Boha
- ocenenia
- súhlas s Božou vôľou
- ustavičnú modlitbu
- odpustenia

- nenásilie a nestavanie sa na odpor
- súcit a sútrpnosť s inými
- večnú Pravdu
- nádej pravdy, ktorá povznáša
- nadšenie, entuziazmus
- pravdu, ktorá je prajná
- prisľúbenia, ktoré inšpirujú
- svetlo pokojnej útechy
- zmysluplné ticho

modlitby, ktorá oslobodzuje a povznáša

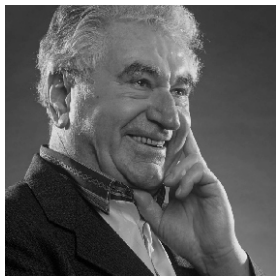
Doplň svojimi vlastnými predsavzatiami pre kvalitu pôstu tela, duše a pre rozvoj duchovných schopností, pre vyváženu harmonickú regeneráciu zdravého zmysluplného života.

zdroj: www.topolcany.fara.sk

Spomienka na kňaza, saleziána, trpiteľa za vieru Antona Srholca

Kňaz, salezián, spisovateľ... Jednoducho človek s veľkým srdcom pripravený vždy pomôcť. Robil to nielen ako zakladateľ resocializačného centra Resoty, pomáhal aj svojimi slovami.

Pochádzal zo siedmich detí. Jeho rodičia boli maloroľníci. V roku 1944 ako 15-ročný prišiel prvý raz do saleziánskeho domu v Šaštíne. V máji 1946 napísal v Šaštíne svoju

žiadosť o vstup do noviciátu saleziánskej rehole. Mal hneď jasný cieľ - chcel slúžiť Bohu a mládeži. Po absolvovaní noviciátu zložil v Hronskom (vtedy Svätom) Beňadiku 9. augusta 1947 svoje prvé rehoľné sľuby. Skladal ich na tri roky, ale kým sa toto obdobie skončilo, v noci z 13. na 14. apríla 1950 sa odohrala barbarská noc, keď komunistický režim zrušil mužské rehole. Tak sa aj on dostal do internačného tábora v Podolínci. Odtiaľ ho, keďže patril medzi najmladších, poslali domov. O niekoľko mesiacov, 9. apríla 1951, bol aj on účastníkom tretej výpravy pod vedením Tita Zemana, ktorá tajne mierila cez rieku Moravu za hranice. Kvôli veľmi rozvodnenej rieke sa však prechod nepodaril a účastníkov v nasledujúcich dňoch pochytila štátna moc. Anton Srholec bol zatknutý 13. apríla 1951 a väznený v Leopoldove. Ako dvadsaťdvaročný bol odsúdený v procese Tita Zemana a spoločníkov 22. februára 1952 v Bratislave na dvanásť rokov za trestný čin pokusu o nepovolené prekročenie štátnych hraníc. Vo väzení strávil desať rokov, z toho prevažnú časť v uránových baniach v Jáchymove. O svojej tamojšej skúsenosti neskôr napísal: „Denne sme zápasili o holé prežitie. Keď som pri odstrele horniny, v závale alebo pri havárii doslova o vlások unikol smrti, prežíval som radosť z nového narodenia. Skoro denne som sa delil s priateľmi o podobné šťastie a posilňoval som v sebe nádej, že Boh má aj s nami svoje plány.“ Z väzenia ho

prepustili 9. mája 1960. Anton Srholec sa zamestnal ako robotník na stavbách, v továrni na výrobu betónových prefabrikátov a neskôr pri vysokých peciach v Ostravských oceliarniach. Tajne popritom študoval teológiu, ba v Ostrave si urobil aj štátnu skúšku z anglického a nemeckého jazyka. Dvakrát sa márne snažil prihlásiť do kňazského seminára v Bratislave. Ako salezián zložil svoje večné rehoľné sľuby tajne 9. augusta 1964. V roku 1969 sa dostal na tri mesiace do Talianska. Pobyt si predžil na jeden rok a na Pápežskej saleziánskej univerzite v Turíne dokončil teologické štúdiá. Za kňaza ho vysvätil dnes už blahoslavený pápež Pavol VI. v Ríme 17. mája 1970. Ako novokňaz sa Anton Srholec vrátil domov, pretože chcel byť užitočný vo vlasti pre Cirkev aj pre národ. Zamestnal sa ako kostolník v Blumentálskom kostole v Bratislave, kde mu neskôr tamojší dekan vybavil štátny súhlas pre kňazskú službu. A tak sa celkom vložil do pastoračnej služby. Kládol dôraz na kázne, na kultúru slova a venoval sa najmä mladým. Pre jeho aktivitu s mládežou ho Štátna bezpečnosť neprestajne sledovala a docielila, že v roku 1974 bol preložený mimo Bratislavu, do farnosti Pernek na Záhorí. Aj tam za ním prichádzalo veľa veriacich i niektorí tajní saleziáni. Z Perneka ho po troch rokoch preložili do Veľkého Zálužia a nakoniec v roku 1982 do Záhorskej Vsi. Počas slávnosti na Velehrade 7. júla 1985 zorganizoval mládežnícky program, a to bol asi posledný dôvod na to, že 7. októbra 1985 mu komunistická moc odobrala štátny súhlas pre duchovnú správu. Mal už 56 rokov. Štyri roky pred dôchodkom pracoval ako robotník v sklade, najprv v Ružinovskej nemocnici v Bratislave a potom v Doprastave. V duchovnej činnosti sa usiloval presadzovať „model dynamického duchovného pastiera, ktorý nie je v službe len veriacim, ale všetkým občanom“, napísal o ňom v Lexikóne katolíckych kňazských osobností Slovenska filozof Ján Letz. Po Nežnej revolúcii nastúpil na dôchodok a svoj čas a priestor novonadobudnutej slobody využil na rozvíjanie

sociálnych i pastoračných aktivít pre ľudí na pokraji spoločnosti a Cirkvi. Ako dôchodca sa stal činným aj v Slovenskom helsinskom výbore na ochranu ľudských práv, bol členom rady Konta nádeje a tiež členom Konfederácie politických väzňov, ktorej bol istý čas aj čestným predsedom. V roku 1995 zriadil v Bratislave-Podunajských Biskupiciach útulok pre bezdomovcov pod názvom RESOTY a stal sa jeho správcom. Ako publicista prispieval do rôznych samizdatov už počas komunizmu a v období slobody do viacerých periodík. Spomedzi jeho publikácií treba uviesť spomienky na obdobie väzenia Svedectvo z hlbín Jáchymovských lágrov z roku 1991, jeho meditácie uverejňované v Katolíckych novinách v rokoch 1989 - 1990 a publikované v roku 1995 ako Každodenné zamyslenia či výber z jeho denníkov vydaný v roku 1999 pod názvom Ako čerstvý chlieb. Na sklonku svojho života prežíval Anton Srholec rastúcu vďačnosť. Pri svojej 85-ke v júni 2014 priateľom napísal: „V živote som si toho veľa nenavyberal. Okrem pár maličkostí, čo nestoja za reč. Všetko to hlavné som dostal a všetko dôležité mi bolo dané. (...) Dnešný deň je vďakou za život, slávnosťou nášho priateľstva, spomienka na tých, čo nás predišli. Ďakujem Vám za účasť na mojej ceste.“

Jeho myšlienky vedeli osloviť nielen veriaci, ale aj politikov či celú širokú verejnosť. Čo si myslel o živote, viere či národe?

O živote

- S námahou, ľútosťou, bolesťou a pokorou musíš v sebe hromadiť a chrániť svetlo. To je zmysel celej tvojej činnosti. Tento svet iné ani nečaká. Ak nie si svetlom, nedávaš nič.
- Dávaš len to, čo máš, čím si sa stal, a nie to, čo si sa naučil a čo hráš.
- Čím som starší, tým viac si uvedomujem súvislosti, prepojenia a príbuzenstvo všetkých ľudí bez rozdielu na orientáciu, rasu či

náboženstvo.

- Žobráci a chorí sú na to, aby nám ukázali, že je možné uniesť osud oveľa ťažší. Aby sme videli, ako veľa sme dostali. (Z knihy Ako čerstvý chlieb)

O viere

- Ježiš nerozdával fary a tituly, ale poslal apoštolov do sveta. Naše svedectvo a príklad kresťana znamená viac ako naše kázne.
- Viera sa v dnešnom svete stáva vedou, dokonca jedinou vedou o skutočnom živote. (Z knihy Experiment lásky)
- Kresťan bez milosti je ako katedrála bez Boha či auto bez benzínu. (Z knihy Ako čerstvý chlieb)

O majetku

- Kto sa po celý život ženie len za korunou, hrozí

SPOMÍNANIE SI

mu, že skončí ako Judáš.

- Naša spoločnosť sa nasýti hmotným, unaví sa tým behom a potom bude hľadať iné hodnoty.

O smrti

- Keď umiera človek, umiera kus zo mňa.
- Tento svet je len niečo dočasné na našej nekonečnej ceste. (Z knihy Anton Srholec)
- V odpúšťaní sa oslobodzujem od minulosti a všetkého zlého.

O národe

- Sme národ, ktorý sa pomaly a ťažko učí, ale rýchlo zabúda.

(prevzaté, krátené)

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

(od 18. do 25. januára 2016)

Povolání zvestovať veľké skutky Pánove (Prvý Petrov list 2,9) je názov témy tohtoročného Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov. Tradičný termín konania Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov je na severnej pologuli od 18. do 25. januára. Tieto dni navrhol v roku 1908 Paul Wattson tak, aby modlitby prebiehali v dňoch medzi sviatkami sv. Petra (Katedra) a sv. Pavla (Obrátenie), čo im dodalo symbolický význam. Na južnej pologuli sú v januári prázdniny, takže cirkvi organizujú Týždeň modlitieb v inom

naposledy pred mesiacom, ktoré najprv otvorili a potom upevnili cestu spoznávania, vzájomného rešpektu a spolupráce,“ povedal vrchný rímsky rabín predtým, než odovzdal slovo pápežovi Františkovi.

Predstavitelia židovskej komunity Ríma i celého Talianska privítali Svätého Otca pred Hlavnou synagógou nachádzajúcou sa v centre mesta pri brehu Tiberu. Pápež František si najprv veľkými kyticami bielych ruží uctil pamiatku obetí holokaustu pred pamätnou tabuľou rímskym Židom deportovaných a usmrtených nacistami v roku 1943 a tiež pamiatku obetí atentátu na synagógu z roku 1982, vykonaného palestínskymi teroristami. Podaním ruky pozdravil príbuzných Stefana Gai Tachè, dvojročného chlapca, ktorý bol obeťou spomenutého útoku. S viacerými pamätníkmi holokaustu sa potom pápež osobne pozdravil v priebehu stretnutia.

Po vstupe do synagógy, ktorá bola ladená v modrých odtieňoch, pápež František najprv prechádzal pomedzi prítomných, zdravil ich stiskom ruky a pozorne načúval ich pozdravným slovám. V srdečnej atmosfére postupne odzneli tri privítacie prejavy. Prehovorili prezidentka Židovskej komunity v Ríme Ruth Dureghellová, prezident Únie židovských komunít Talianska Renzo Gattegna a napokon vrchný rímsky rabín Riccardo Di Segni. V synagóge boli prítomní viacerí predstavitelia svetového židovstva, rabínske delegácie z Európy, ako aj zástupcovia Izraelského štátu.

Svätý Otec František vo svojom príhovore, ktorý bol opakovane prerušovaný potleskom, hovoril o bratskom vzťahu katolíkov a židov. Vysvetlil, že jeho návšteva ide v stopách jeho predchodcov Jána Pavla II. a Benedikta XVI. Pripomenul výraz sv. Jána Pavla II., ktorý pred

TÝKA SA NÁS

termíne, napríklad v období sviatku Zoslania Ducha Svätého, ktorý tiež symbolizuje jednotu Cirkvi.

Dňa 18.1.2016 pápež František navštívil Rímsku synagógu. Podľa slov vrchného rímskeho rabína Riccarda Di Segniho sa vytvoril „pevný zvyk“. Vo svojom uvítacom príhovore túto skutočnosť označil hebrejským výrazom *chazaqá*, v duchu rabínskej zásady, keď sa nejaký čin uskutoční tri razy po sebe. „*Je to rozhodne konkrétny znak novej éry po tom všetkom, čo sa udialo v minulosti. Obrat, ktorý bol daný Druhým vatikánskym koncilom pred päťdesiatimi rokmi, bol potvrdený početnými a zásadnými činmi a vyhláseniami,*

tridsiatimi rokmi na rovnakom mieste nazval príslušníkov židovského náboženstva „staršími bratmi vo viere“. V roku 1986 bol hosťiteľom pápeža vrchný rábín Elio Toaff.

Svätý Otec František vo svojom príhovore osobitne vyzdvihol pozitívny vývoj vo vzájomných vzťahoch za posledných 50 rokov od vydania deklarácie Druhého vatikánskeho koncilu *Nostra aetate*. Pripomenul, že Koncil touto deklaráciou vytýčil cestu jasným prihlásením sa k židovským koreňom kresťanstva a jasným odmietnutím antisemitizmu. Pápež pripomenul aj nový vatikánsky dokument z 10. decembra 2015, ktorý prehlbuje teologické chápanie úzkeho prepojenia katolíkov a židov. „*Cirkev, hoci vyznáva spásu skrze vieru v Krista, rovnako uznáva nezrušiteľnosť Starej zmluvy a trvalú a vernú lásku Boha voči Izraelu,*“ povedal pápež František.

Ďalej poukázal na priestor pre spoluprácu pri odpovedaní na veľké výzvy súčasného sveta. Medzi nimi menoval výzvu „integrálnej ekológie“ a výzvy „pokoja a spravodlivosti“. Rozhodnými slovami pápež odsúdil násilie ako nezlučiteľné s náboženstvom.

„*Násilie páchané človekom na človekovi je v rozpore s každým náboženstvom hodným tohto mena, a zvlášť v rozpore s tromi veľkými monoteistickými náboženstvami. Život, nakoľko je Božím darom, je posvätný. Piate prikázanie Desatora znie: «Nezabiješ» (Ex 20,13)*“, povedal Svätý Otec. Na záver pripomenul potrebu uchovávať pamiatku obetí holokaustu - „Shoah“.

„Drahí starší bratia, máme byť skutočne vďační za všetko, čo bolo možné uskutočniť za posledných päťdesiat rokov, aby medzi nami mohli vyrásť a mohli sa prehlbovať vzájomné pochopenie, vzájomná dôvera a priateľstvo. Modlime sa spoločne k Pánovi,

aby viedol naše cesty smerom k dobrej, lepšej budúcnosti. Boh má pre nás pripravené plány záchran, tak ako hovorí prorok Jeremiáš: „Ved' ja poznám zámer, ktorý mám s vami - hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia: dám vám budúcnosť a nádej.“ (Jer 29,11) Nech nás žehná Pán a nech nás chráni. Nech nám ukáže jasnú tvár a nech nám je milostivý. Nech k nám obráti svoju tvár a daruje nám pokoj (porov. Nm 6,24-26). *Shalom aleichem!* [hebrejsky: Pokoj vám!]“

Aj v našom chráme sme spoločne zopli ruky k modlitbe na ekumenickej pobožnosti, ktorá vyvrcholila v nedeľu 24.1.2016. Homíliu predniesol pán farár bratov evanjelikov a. v. pán Jaromír Šuma. Pozvanie

prijala aj kazateľka evanjelickej cirkvi metodistickej pani Štefánia Sklenárová. V modlitbách sme sa spojili všetci prítomní veriaci, ľudia dobrej vôle, kňazi z našej farnosti vdp. dekan Vladimír Farkaš, p. kaplán Jozef Mikula, kňaz z farnosti Šípok don Bohumil Piešťanský ako i pán primátor nášho mesta doc. PaedDr. Jozef Božik, PhD. Spolu sa chceme podieľať na vytváraní zdravej spoločnosti a najmä žitou vierou v milosrdného Boha tvoriť lepšiu budúcnosť pre naše deti.

spracovala Klaudia

Cirkevná základná škola Jána Krstiteľa

6. časť - Prvý polrok školy

V predchádzajúcich článkoch časopisu sme si predstavili Cirkevnú základnú školu Jána Krstiteľa. „Školu, kde sme doma!“ Spoznali ste našu víziu a misiu, ako aj tri základné piliere, o ktoré sa opiera: rodina, hodnoty a inovatívnosť.

Ani sme sa nenazdali a škola má za sebou prvý polrok. A za tento krátky čas sa toho udialo naozaj dosť.

Školský rok sme otvorili slávnostným *Veni Sancte a posvätením* zrekonštruovaných priestorov školy. Prváčikovia boli priateľsky privítaní v „kráľovstve“, kde im bola odovzdaná pečať „kráľovských Božích detí“. A dobrodružstvo sa mohlo začať.

Každý deň deti spolu s pani učiteľkou Dankou začínajú 15-minútovým „openingom“, kde sa zdieľajú, hodnotia a modlia. Nasleduje vyučovanie netradičnými metódami a hrami, ktoré neprerušuje zvuk zvonenia. Poobede sa tešia na „rest time“, kedy pre ne pripravuje zaujímavý program pani učiteľka Naty. Dvakrát do týždňa mávajú naši prváčikovia poobede angličtinu a v konverzácii sa zdokonaľujú vďaka Richardovi, „nativespeakerovi“ zo Škótska. Počas polroka sa tiež deti vystriedali v pozícii „Hviezdy týždňa“. Súčasťou tejto aktivity je aj pozvanie členov rodiny do školy a ich predstavenie pre lepšie vzájomné spoznanie a budovanie vzťahov. V októbri mali možnosť starí rodičia prežiť s nami jeden celý školský deň. Počas toho si zaspomínali a porozprávali, ako to bolo za ich školských čias. Uprostred veterných jesenných dní nemohla chýbať školská Šarkaniáda, kedy sme zažili Boží zázrak - alebo počkalo s dažďom, až kým sme neskončili. V novembri mali rodičia možnosť

individuálnych konzultácií s pani učiteľkou, kde spoločne prebrali silné a slabé stránky svojich ratolestí a ich ďalší osobnostný rozvoj. Tento polrok bol bohatý aj pre samotných rodičov - dvakrát sme absolvovali „raňajky s rodičmi“; v decembri sa konala akadémia, ktorú viedol otec Vladko, pastier komunity Ján Krstiteľ, náš zriaďovateľ. Téma bola naozaj veľmi zaujímavá a aktuálna - výchova detí. V decembri po spoločnej školskej svätej omši deťom spestrili vyučovanie priatelia z komunity - Šašo Jašo a indiánka Aponi. Samozrejme nemohla chýbať ani cukrová vata. Svoje zručnosti si deti spolu s niektorými rodičmi vyskúšali na Vianočných tvorivých dielňach. Krátkym programom sa prváci predstavili počas Vianoc aj na jasličkovej pobožnosti v kostole Božského Srdca Ježišovho.

Tento polrok bol v škole naozaj veľmi pestrý. Spýtali sme sa niektorých rodičov, ako ho zatiaľ hodnotia. Na otázku, čo sa im páči na Cirkevnej základnej škole Jána Krstiteľa odpovedali naozaj rozmanito: priateľská atmosféra; množstvo zaujímavých aktivít pre deti; spôsob výučby, do ktorej sú deti aktívne zapájané; možnosť komunikácie so zamestnancami školy ohľadne dieťaťa; hravý spôsob vyučovania; „domácky“ prístup; ranné zdieľanie detí s pani učiteľkou; radosť detí chodiť do školy; prístup učiteľov k deťom; učenie hrou; osobný prístup; pravdivá komunikácia; sebahodnotenie detí; neporovnávanie detí; mnohé aktivity, ktoré rozvíjajú ich priateľstvá, vzťah k rodičom a iným; záruka výchovy k pravým hodnotám; spôsob, akým deťom hodnoty v škole ponúkajú a ako učia deti tieto hodnoty žiť. A ktorá z aktivít školy

najviac oslovila rodičov? Boli to predovšetkým spoločné raňajky s rodičmi; deň otvorených dverí so starými rodičmi a akadémia pre rodičov - prednáška otca Vladka o výchove.

Na záver ponúkame, ako vidí prvý polrok svojho pôsobenia v novej škole pani učiteľka Natálka: „*Pre mňa je otvorenie školy i moje pôsobenie v nej veľký zázrak. Teším sa, že som sa dostala do tak skvelej partie ľudí, ktorí skutočne robia to, čo vravia a sú odhodlaní ďalej rásť, osobne i profesionálne. Tým myslím aj rodičov. Vieme, že sa môžeme spoľahnúť na ich ochotu a podporu. Ako najväčší zázrak vnímam to, že deti rady chodia do školy. Keďže sú celý deň v prostredí, kde sa cítia*

prijaté, môže sa ich charakter rozvíjať s láskou a smerom k láske.“

Foto: spoločná oslava narodenín jedného zo žiakov

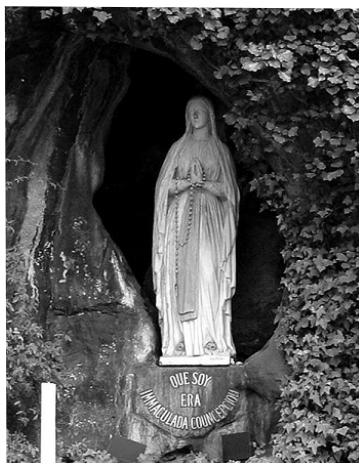
11.2. - Panna Mária Lurdská

Juhofrancúzske mesto Lurd (Lourdes) patrí medzi najznámejšie pútnické miesta kresťanského sveta. Dejiny pútnického Lurdu sa začali 11. februára 1858, kedy sa chudobnému 14-ročnému dievčaťu Bernadette Soubirousovej zjavila Panna Mária v Massabiellskej jaskyni nad riekou Gave. Vizionárka označovala zjavujúcu sa Panu Máriu najprv jednoducho ako „pani“. Iba neskôr sa jej táto „pani“ predstavila ako „Nepoškvrnené počatie“. Panna Mária sa zjavila Bernadette celkove 18-krát. Žiadala od dievčaťa a jeho prostredníctvom od ostatných ľudí modlitbu, najmä modlitbu ruženca, a pokánie. Okrem toho žiadala, aby sa na mieste zjavení postavila svätyňa a aby sa tam konali púte. Pri jednom zjavení (25. februára) „pani“ kázala Bernadette, aby sa napila a aby sa umyla vo vode z prameňa v jaskyni. Dovtedy tam nijaký prameň nebol. Bernadetta hrabala rukami v zemi na označenom mieste. Naozaj sa objavila voda, výdatný prameň, ktorý dáva denne 122 000 litrov vody. Lurdské zjavenia rýchle vzbudili pozornosť. K jaskyni prichádzali zvedavci

každého druhu. Objavenie sa prameňa a niektoré podivuhodné uzdravenia vyvolali triedenie duchov. Jedni začali veriť a jednotlivito či v skupinách prichádzali k Massabiellskej jaskyni ako pútnici. Avšak úrady vtedajšieho racionalistického a antiklerikálneho Francúzska vyhlasovali zjavenia za podvod a usilovali sa prekaziť navštevovanie jaskyne. Cirkevné úrady zaujali zdržanlivý postoj a sprvoti nechceli do veci zasahovať. Ale keď udalosti vyvolali nečakane veľký ohlas, tarbeský biskup Laurence ustanovil 28. júla 1858 osobitnú komisiu na vyšetrenie všetkého, čo sa deje okolo jaskyne a okolo vizionárky. Po triapolročnom starostlivom skúmaní biskup vyhlásil 21. januára 1862, že „zjavenia majú všetky známky pravosti a veriáci sú oprávnení pokladať ich za pravé“. Tým dostali cirkevné schválenie aj púte a pobožnosti, ktoré sa konali na tomto mieste. Podľa Bernadettiných údajov sochár J. Fabisch zhotovil sochu Panny Márie, ktorú v r. 1864 umiestnili do jaskyne zjavení. Postupom času vybudovali na

mieste zjavení nielen jednu, ale dokonca tri svätyne. Prvá, zasvätená Nepoškvrnenej Panne Márii, vznikla povyše jaskyne. Posvätil ju r. 1876 parížsky arcibiskup Guibert. Kostol však ani zďaleka nestačil pre stále sa zvyšujúci počet pútnikov. Preto v rokoch 1883-1901 postavili o niečo nižšie ďalší kostol Ružencovej Panny Márie, spojený rampami s predchádzajúcim. Napokon k stému výročiu lurdských zjavení vybudovali veľkú (102 m dlhú) podzemnú baziliku sv. Pia X., do ktorej sa zmestí 20 000 pútnikov. Posvätil ju v r. 1958 kardinál G. Roncalli, neskorší pápež Ján XXIII. Už predtým pápeži udelili aj prvým dvom kostolom titul a práva baziliky (Basilica minor). Lurdské zjavenia sa dostali tiež do cirkevného liturgického kalendára. Pápež Lev XIII. dovolil sviatok lurdských zjavení pre cirkevnú provinciu Auch, do ktorej patrí biskupstvo Tarbes s Lurdom. Pápež sv. Pius X. rozšíril tento sviatok na celú Cirkev. V čase od druhej svetovej vojny navštevuje Lurd ročne asi tri milióny pútnikov, medzi nimi desaťtisíce chorých. Väčšinou sú to nevyliciteľne chorí, ktorí prichádzajú na toto milostivé miesto prosiť o uzdravenie alebo aspoň o silu na nesenie ťažkého kríža. Každý rok až do terajších čias sa v Lurde uskutočňujú desiatky mimoriadnych uzdravení. V rokoch 1946-1970 Lurdský lekársky úrad (Bureau Médical de Lourdes) zaevidoval 946 (údaje dr. A. Olivieriho) takýchto uzdravení, to znamená priemerne asi 38 prípadov ročne. Sú to uzdravenia, o ktorých má lekársky úrad patričnú dokumentáciu o stave pacienta pred uzdravením a po ňom.

Prípady bez úradnej dokumentácie sa pri posudzovaní mimoriadnych uzdravení neberú do úvahy. Avšak zo spomenutých 946 prípadov Cirkev po kánonickom preskúmaní uznala len 22 za zázračné v plnom zmysle. Znamená to, že ide nielen o náhle, úplné, ireverzibilné a prirodzeným spôsobom nevysvetliteľné uzdravenie, ale že toto uzdravenie má aj pečať nadprirodzeného charakteru. Celkove od r. 1862 do r. 1970 z niekoľkotisíc evidovaných uzdravení Cirkev priznala charakter zázračnosti iba 62 prípadom. Treba pripustiť, že z asi 50 000 chorých, ktorí ročne putujú do Lurdu, iba pomerne malý počet dosiahne mimoriadne telesné uzdravenie. Avšak z nespočítateľných svedectiev tých, čo nedosiahli takéto uzdravenie vidno, že na púti všetci dosiahli veľkú vnútornú vyrovnanosť a duševnú silu, ktorú predtým nikdy nepoznali. Keď k tomu pripočítame mimoriadne obrátenia a zvláštne prípady zmeny života, vidno, že ťažisko pôsobenia na tomto mariánskom pútnickom mieste je v duchovnej oblasti. A tak to zodpovedá aj evanjeliu. Predovšetkým ide o zlepšenie vzťahu človeka k Bohu, o spásu nesmrteľnej duše. Telesné, zmyslami a prístrojmi overiteľné uzdravenia - hoci nemožno podceňovať ich význam pre uzdravených - sú predovšetkým vonkajšími znameniami toho, že tu zasahuje Boh. A sú tiež dôkazom toho, že Ježišova Matka nepripomínala svojmu Synovi potreby ľudí iba v Káne Galilejskej, ale že tak robí aj na iných miestach sveta a v iných obdobiach dejín až po naše časy.

zdroj: www.sestrysvkriza.sk

Posolstvo Svätého Otca Františka k Svetovému dňu pokoja 2016

Premôž ľahostajnosť a vydoby pokoj!

1. Boh nie je ľahostajný! Bohu záleží na ľudstve, Boh nás neopúšťa! Na začiatku nového roku by som chcel toto svoje hlboké presvedčenie spojiť so želaním hojného požehnania a pokoja, ako znak nádeje na lepšiu budúcnosť pre každého muža a ženu, každú rodinu, národ a krajinu sveta, a tiež pre hlavy štátov, vlád a náboženských predstaviteľov. Skutočne, nestrácajme nádej, že sa v roku 2016 všetci pevne a s dôverou, na rôznych úrovniach zapojíme do úsilia o nastolenie spravodlivosti a pokoja. Áno, pokoj je Božím darom a zároveň ľudským dielom. Pokoj je Božím darom, no je zverený všetkým mužom a ženám, ktorí ho majú uskutočňovať.

Zachovať si dôvody na nádej

2. Minulý rok bol od začiatku až do konca poznačený vojnami a teroristickými akciami s ich tragickými následkami, únosmi osôb, prenasledovaním z etnických a náboženských dôvodov, násilím. Tieto črty sa v mnohých regiónoch sveta bolestne znásobili, až tento stav možno označiť za „rozkúskovanú tretiu svetovú vojnu“. V perspektíve nadchádzajúceho roka ma niektoré udalosti minulých rokov i práve uplynulého roka privádzajú k opätovnej výzve, aby sme nestrácali nádej v schopnosť človeka s pomocou Božej milosti prekonať zlo a neupadnúť do rezignácie a ľahostajnosti. Prípady, ktoré mám na mysli, poukazujú na schopnosť človeka konať solidárne, prekročiť svoje individualistické záujmy, apatiu a ľahostajnosť voči kritickým situáciám. Rok 2015 bol pre Cirkev mimoriadnym rokom aj preto, že slávila 50. výročie uverejnenia dvoch dokumentov Druhého vatikánskeho koncilu, ktoré veľmi príznačne charakterizujú zmysel Cirkvi pre solidaritu so svetom. V tejto perspektíve chcem počas Svätého roku milosrdenstva vyzvať Cirkev, aby sa modlila a usilovala o formovanie pokorného a súciteľného srdca, schopného hlásať milosrdenstvo a svedčiť o ňom, „odpúšťať a dávať“, otvoriť sa „tým, ktorí žijú na tých najodľahlejších existenciálnych

perifériách, ktoré často moderná doba tragickým spôsobom vytvára“, neupadnúť „do ponižujúcej ľahostajnosti; do zvyku uspávajúceho ducha a zabraňujúceho objavovať nové veci; do ničivého cynizmu“. Keď vstupujeme do nového roku, chcem vás všetkých pozvať, aby ste sa nad týmto zamysleli, premošli ľahostajnosť a vydobyli pokoj.

Niektoré formy ľahostajnosti

3. Je isté, že postoj ľahostajnosti, postoj uzavretosti srdca pred tými druhými a zatvárania očí pred tým, čo nás obklopuje, alebo vyhýbanie sa tomu, aby nás znepokojovali problémy tých druhých, je dosť rozšírenou ľudskou vlastnosťou, prítomnou v každej historickej epoche. Napriek tomu v našej dobe táto črta výrazne presiahla rozmer jednotlivcov a nadobudla globálny rozmer, čo sa prejavilo vo fenoméne „globalizácie ľahostajnosti“. Prvou formou ľahostajnosti v ľudskej spoločnosti je ľahostajnosť voči Bohu, z ktorej vychádza aj ľahostajnosť voči bližnému a voči stvoreniu. To je jeden z vážnych dôsledkov falošného humanizmu a praktického materializmu, v kombinácii s relativistickým a nihilistickým myslením. Človek si myslí, že je tvorcom seba samého, vlastného života a spoločnosti. Cíti sa byť sebestačným a jeho cieľom je nielen nahradiť Boha, ale úplne sa bez neho zaobísť. Preto sa domnieva, že nie je zaviazaný voči ničomu a nikomu - okrem seba samého - a nárokuje si iba práva. Ľahostajnosť voči bližnému nadobúda rôzne tváre. Sú takí, čo sú dobre informovaní, počúvajú rozhlas, čítajú noviny alebo sledujú televízne programy, no robia to nezaujato, akoby zo zvyku: títo ľudia poznajú tragédie, ktoré postihujú ľudstvo, no nie sú nimi nijako zasiahnutí, nepociťujú súcit. Je to postoj toho, kto vie, čo sa deje, no svoj pohľad, myšlienky a konanie zameriava len na seba samého. Musíme, žiaľ, konštatovať, že práve v našej dobe, ak nie je nárast informácií sprevádzaný solidárnou otvorenosťou svedomia, sám osebe ešte neznamená nárast pozornosti voči problémom.

Naopak, môže skôr prinášať určité presýtenie, ktoré utlmuje a do istej miery relativizuje vážnosť problémov. „Niektorým sa jednoducho páči obviňovať chudobných a rozvojové krajiny z vlastných chýb; používajú neadekvátne zovšeobecnenia a tvrdia, že riešenie je vo ‚vzdelávaní‘, ktoré týchto ľudí upokojí a premení na zdomácnené, neútočné stvorenia. Toto spôsobuje ešte väčší hnev, najmä ak tí, čo sú vylúčení, dobre vidia, ako v spoločnosti rastie rakovina, ktorou je hlboko zakorenená korupcia - vo vláдах, v podnikateľskej sfére a v inštitúciách mnohých krajín - bez ohľadu na politickú ideológiu štátnych predstaviteľov.“ V iných prípadoch sa ľahostajnosť prejavuje ako nedostatok pozornosti voči okolitej realite, osobitne tej vzdialenejšej. Niektorí ľudia uprednostňujú radšej nepátrať, neinformovať sa, ale žiť si vo svojom blahobyte a pohodlnosti, hluchej voči bolestnému volaniu trpiaceho ľudstva. Temer bez toho, aby sme si to uvedomili,

s a s t á v a m e
n e s c h o p n ý m i
p r e ž í v a ť s ú c í t s
d r u h ý m i, s i c h
t r a g é d i o u ;
n e m á m e z á j e m
s t a r a ť s a o n i c h,

akoby za to, čo sa im stalo, bol zodpovedný niekto nám cudzí a nás sa to ani netýkalo. „Avšak stáva sa, že keď nám je dobre a cítime sa pohodlne, zabúdame niekedy na druhých (čo Boh Otec nikdy nerobí!), nezaujímajú nás ich problémy, trápenia a nespravodlivosti, ktoré podstupujú... Naše srdce vtedy upadá do ľahostajnosti: pokým ja sa mám relatívne dobre a spokojne, zabúdam na tých, ktorí sa nemajú dobre.“

Od ľahostajnosti k milosrdenstvu: obrátenie srdca

Milosrdenstvo je Božím srdcom. Preto musí byť aj srdcom všetkých tých, ktorí sa považujú za členov jedinej veľkej rodiny jeho detí; srdce, ktoré bije silno všade tam, kde je v hre ľudská dôstojnosť - odraz Božej tváre v jeho stvoreniach. Ježiš nás napomína: láska k druhým - cudzincom, chorým, vážnom, bezdomovcom, dokonca i nepriateľom - je jedinou Božou mierou na posudzovanie našich skutkov. Od toho závisí náš večný osud. Nedivme sa teda, že apoštol Pavol

vyzýva kresťanov Ríma, aby sa radovali s tými, čo sa radujú a plakali s tými, čo plačú (porov. Rim 12,15-21), alebo že odporúča tým z Korintu, aby organizovali zbierky na znak solidarity s trpiacimi členmi Cirkvi (porov. 1 Kor 16,2-3). A sv. Ján píše: „Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi, a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?“ (1 Jn 3,17; porov. Jak 2,15-16).

Preto je „pre Cirkev a pre dôveryhodnosť jej hlásania rozhodujúce, aby v praxi žila milosrdenstvo a osobne o ňom svedčila. Ak majú jej jazyk a jej gestá preniknúť do ľudských srdc a podnieť ich, aby hľadali cestu späť k Otcovi, musia tlmočiť milosrdenstvo. Prvou pravdou Cirkvi je Kristova láska. Cirkev je služobnicou tejto lásky vedúcej k odpúšťaniu, ba až k obetovaniu seba samého, a sprostredkuje ju ľuďom. Preto tam, kde sa Cirkev nachádza, musí byť zjavné Otcovo milosrdenstvo. V našich farnostiach, spoločenstvách, združeníach a hnutiach, skrátka všade tam, kde sú kresťania, má mať každý možnosť nájsť oázu milosrdenstva.“

Preto sme aj my povolani spraviť lásku, súcit, milosrdenstvo a solidaritu naším životným programom, spôsobom nášho pristupovania k druhým v rámci našich vzťahov. To si vyžaduje obrátenie nášho kamenného srdca na srdce z mäsa (porov. Ez 36,26), schopné otvoriť sa druhým v skutočnej solidarite. Tá je totiž niečím viac, než len „nejakým pocitom neurčitého súcitu či povrchnej citlivosti voči utrpeniu toľkých blízkych alebo vzdialených osôb.“ Solidarita „je pevné a dôsledné rozhodnutie angažovať sa za spoločné dobro: za dobro všetkých a každého jedného, pretože všetci sme naozaj zodpovední za všetkých,“ pretože spolicítenie vychádza z bratstva.

Takto chápaná solidarita predstavuje morálny a sociálny postoj, ktorý lepšie zodpovedá tomu, že si uvedomujeme biedy našej doby a nepopierateľnú vzájomnú závislosť medzi životom jednotlivca a jeho spoločenstva na konkrétnom mieste a životom ostatných mužov a žien vo zvyšku sveta, ktorá neustále narastá, zvlášť v globalizovanom svete.

František
(prevzaté, krátené z www.kbs.sk)

SDM 2016 Krakov

Svetové dni mládeže (SDM) v Krakove sa uskutočnia od 25. do 31. júla 2016. Oficiálna príprava slovenských mladých sa začala v septembri 2015. Bude sa volať „Milosrdný rok.“

O SDM - WYD

SDM sú medzinárodným stretnutím, ktoré organizuje Katolícka cirkev. Spája mladých ľudí z celého sveta - katolíkov, kresťanov iných vyznaní a všetkých ľudí dobrej vôle. Predsedá im Svätý Otec a slávia sa každé dva až tri roky. Vznikli v roku 1984 na Kvetnú nedeľu. Pápež Ján Pavol II. zvolal rímsku mládež, aby s ním slávila Svätý rok vykúpenia. Ich nadšenie prekonallo všetky očakávania. V roku 1985 napísal pápež mladým po celom svete list a začalo veľké dobrodružstvo Svetových dní mládeže. Ich cieľom je ukázať živú vieru v Ježiša Krista. Majú tiež podporovať angažovanosť mladých v Cirkvi, radovať sa z viery a premýšľať o odkaze, ktorý vždy vyberá pápež. Najbližšie SDM sa uskutočnia od 25. do 31. júla 2016 v poľskom Krakove, v meste úzko spojenom so svätým pápežom a zakladateľom SDM Jánom Pavlom II. Mottom stretnutia sú slová Ježiša:

Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo. (por. Mt 5,7)

Poľsko privíta medzinárodné stretnutie mladých už po druhýkrát, v roku 1991 sa uskutočnilo v meste Čenstochová.

Banskobystrická diecéza končí prihlasovanie 31. mája 2016. Podrobné informácie nájdete na slovenskej

stránke Svetových dní mládeže na www.svetovednimladeze.sk v sekcii registrácia - Banskobystrická diecéza.

AKTUÁLNE

Pútnik Božieho milosrdenstva

XIV. ročník

číslo 2/2016

Krakov
SDM 2016

www.svetovednimladeze.sk/prihlaska

25.7 - 31.7.2016

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: <http://partizanske.fara.sk>, e-mail: pe.mesto@fara.sk
Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak.
Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.
Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.
Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciamy.
Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.
Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.